

tulajdonságait.
 Szerelmi életében
 távolról sincs semmi
 kifinomult.
 Leguggol
 a nőstény elé,
 a szárnyát rángatja,
 keringve,
 hátraveti a fejét
 és egyszerűen –
 ordít! Óriási
 a ricsaj.
 Az, ahogy tisztítja, feni
 egy deszkán
 a csőrét, maga
 a határozottság.
 Mint minden más is, amit
 tesz. Bronzos
 szemöldökével
 az örök
 győztes
 benyomását kelti – és mégis,
 egyszer láttam
 egy fajtabeli nőstényt,
 ahogy egy vízvezeték
 peremén eltökélten
 csimpaszkodva
 elkapta őt
 a búbjánál fogva,
 és csak tartotta
 csendben,
 meghunyászkodva
 lógott a város utcái felett,
 amíg
 az ügy le nem rendeződött.
 Mi haszna lehetett
 ennek?
 A nőstény is ott
 lógott,
 a sikertől zavartan.
 Szívből felnevettem.
 A végsőkig
 gyakorlatias,
 létezésének verse
 győzött
 végül;

egy tollcsomó
a járdára lapítva,
szimmetrikusan kiterjesztett szárnyak
mintha menekülne,
a fej eltűnt,
a begy fekete, rajzos címere
kivehetetlen,
egy veréb képmása,
egy kiszáradt ostya maradt csak,
hogymondja
és mondja is
szemrehányás nélkül,
gyönyörűen;
ez voltam én,
egy veréb.
Megtettem, ami tőlem tellett;
isten veled.

RÉDER FERENC FORDÍTÁSA

John Keats

Amikor először pillantottam Chapman Homéroszába

[ON FIRST LOOKING INTO CHAPMAN'S HOMER]

Beutaztam a dúsgazdag világot,
s megnyílt előttem sok szépséges állam,
megfordultam több sziget-tartományban,
hol Apolló-hű költők a királyok.

Hatalmas tájról jöttek híradások,
hol vak Homérosz trónol birtokában;
tisztá derűjére mégsem találtam,
míg Chapman bátor szóval nem kiáltott.

Én meg – mint aki égre néz s befog
egy új bolygót a távcső-optikán;
vagy mint Cortez, amikor sas-konok
szemébe tűnt a Csendes-óceán –
körötte csend, s a döbbszent zsoldosok
tekintete, Dárien hegyfokán.